

Korpa Tamás
BESZÉLGETÉS EGY AKANTUSSZAL

Lucretia Manea, kedves
akantuszom, itt mától
nagyon
más világ lesz megint...
igényelj új
nevet, add be papírjaid,
vagy ha nem,
maradj méregzöld
eminenciás:
csillapítsd közlési vágyad,
keményítsd meg leveleidet,
válj kővé, homokkővé, ha
lehet,
légy minőségi növényi
ornamentika, mire a
homlokzatmunkások
megjelennek, hogy leszedjék
épületdísznek
megszilárdult tagjaidat.

ETETNED KELL AKKOR IS
(*TANANYAG A SECURITATE*
ESTI ISKOLÁJÁBÓL)

kezdetben olyan nehéz, tudom, megemészteni,
vallja a tartótiszt, az árulást.
tömör földgömbjét bámulom tintakék óceánjaival.
ezért ültetünk be neked is egy közönséges zúzát,
ami porrá őröli a kételyt s a csendes csüggedést alkonyatkor,
ha hazafelé tartasz a Traian utcán.

érzékeid üzlete újranyit, folytatja, ne félj, a kezdeményezés
lármájától leszel hangos. gyöngédség, ami gyors felfogás,
együttérzés, ami buzgalom.

de ne feledd, koptatóköveket kell szedned életed
végéig. ha már nem jelentesz nekünk
semmit, akkor is etetned kell a zúzát.

nézd, az ablaktörlőlapátok, akár egy pók pedáns lábai,
megkötik menetszélből és ködből az autó új ruháját,
amikor utazunk. jöjj velem. erős, sűrű, izgató
illat minden, ami műtő.

KARÁCSONYI AJÁNDÉK
(*TANANYAG A SECURITATE*
ESTI ISKOLÁJÁBÓL)

ifjú házaspár kihallgatása közben orvosi vizsgálatot
is rendeljete el.

csöppnyi pihenő a verejtékben forgó ágyon ilyenkor
csodákra képes.

később, amikor a férj és a feleség távozik, és már javában
párolgattja ki bőrük a találkozást,

forgassátok egymás mellé cikkcakkos EKG-görbéikkel papírjaikat:
csapzott fenyő alakját adják ki együtt, lássatok csodát.

szigorúan karácsonykor postázzuk nekik e képet,
mert a meglepetést mindenki kedveli. s értékelni
fognák figyelmességünket, ugyebár.

ZAN CENTRAL,
BULEVARDUL EROILOR 46.

a kéménylukon megyek be a szobádba, pedig nem
vagyok egy konzervatív mikulás.
csöndben az ágyadhoz lopódzom, és zümmögni

kezdek, mint a szúnyog. mire te, hogy e nem létező rovar
elhesseged, félálomban csapkodni kezdesz a sötétben, s úgy
görbítéd meg nikotinsárga ujjaidat, mintha tányért vagy
teáskannát készülnél földhöz vágni.

a redőny széleinél a reggeli fények hamarosan ránk törnek,
s szüretelni kezdik a homályt. –

kéményben rekedt puttonyom, most már ne fészkelődj.

ütőshangszerem, szívem, most dobogj.

ölelőgép-testem, most nyeld el az aprót.

nyakamra hurkolódó, hosszú nyelvem, most ne fojtogass,
kérlek.

SZILÁGYI JÚLIA

Hová menjek én ennyi könyvvel?, kérdezi, s ezzel lezártnak
tekinti az elmeneteléről folyó beszélgetést. Továbböntözi
a köszívű cserépben az írógépet.

ÖNARCKÉP 2057-BŐL

2 literes palackokban vár betárazva a kolozsvári csapvíz
a fagyasztóban.

minden este ihat egy pohárával
belőle.

elalvás előtt lejátsszák neki

azt az ütött-kopott hangfájlt, amit az új évezred

első éveiben ő maga rögzített:

a Horea utca nyári zsongása csúcsidőben.

magára húzza ezt a zajpaplant, bebábozódik

egy budapesti idősek otthonában.

ilyen lesz, így képzelel el.